

დანიელის წიგნი — სამოცდაცხრამეტი

თაობათა ციკლის გამოცხადება: ადვენტიზმის ოთხი სისამაგლე

Jeff Pippenger

2024-02-02

ღმერთი არასოდეს იცვლება, და ამიტომ ადვენტიზმი თავის მეოთხე თაობაში განისჯება.

„და მოუხმო სელით შემოსილ კაცს, რომელსაც გვერდით საწერავი სამელნე ჰქონდა; და უთხრა მას უფალმა: გაიარე ქალაქის შუაგულში, იერუსალიმის შუაგულში, და დაასვი ნიშანი შუბლზე იმ კაცებს, რომელნიც ოხრავენ და მოთქვამენ ყველა იმ სისამაგლის გამო, რაც მის შუაგულში ხდება. და სხვებს უთხრა ჩემი სმენისას: გაჰყევით მას ქალაქში და ხოცეთ; ნუ შეიბრალებს თქვენი თვალი და ნუ შეიწყალებთ: სრულად დახოცეთ მოხუციც და ჭაბუკიც, ქალწულნიც და ბავშვნიც, და დედანიც; მაგრამ ნუ მიუახლოვდებით არც ერთ კაცს, ვისზეც ნიშანია; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან. მაშინ დაიწყეს იმ მოხუცთაგან, რომლებიც სახლის წინ იყვნენ.“

„იესო ზეციური საწმიდრის მადლის ტახტს მალე დატოვებს, რათა შურისგების სამოსელი შეიმოსოს და თავისი რისხვა სამსჯავროებით გადმოღვრის მათზე, რომელთაც არ უპასუხიათ იმ ნათელს, ღმერთმა რომ მისცა მათ. „რადგან ბოროტ საქმეზე განაჩენი სწრაფად არ აღსრულდება, ამიტომ კაცთა ძეგთა გული სავსებით არის მიდრეკილი ბოროტის საქმედ.“ იმის ნაცვლად, რომ შერბილებულიყვნენ იმ მოთმინებითა და დიდსულოვანი სულგრძელებით, რომელსაც უფალი იჩენდა მათ მიმართ, ისინი, ვისაც ღმერთის არ ეშინია და ჭეშმარიტება არ უყვარს, თავიანთ გულებს განამტკიცებენ თავიანთ ბოროტ გზაზე. მაგრამ ღმერთის სულგრძელებასაც აქვს საზღვრები, და მრავალნი უკვე სცილდებიან ამ საზღვრებს. მათ მადლის ზღვარი გადააბიჯეს, და ამიტომ ღმერთი უნდა ჩაერიოს და თავისი პატივი დაიცვას.“

ამორეველთა შესახებ უფალმა თქვა: „მეოთხე თაობაში კვლავ აქ დაბრუნდებიან, რადგან ამორეველთა ურჯულოებას ჯერაც არ მიუღწევია სისავსისათვის.“ თუმცა ეს ერი თავისი კერპთაყვანისმცემლობითა და გახრწნილებით თვალსაჩინო იყო, მას ჯერ კიდევ არ აეცო თავისი ურჯულოების სასმისი, და ღმერთი არ გასცემდა ბრძანებას მისი სრული განადგურების შესახებ. ხალხს უნდა ეხილა, რომ საღვთო ძალა განსაკუთრებულად ცხადდებოდა, რათა მათ არ დარჩენოდანთ არავითარი გამართლება. თანამგრძნობი შემოქმედი მზად იყო, მეოთხე თაობამდე ეთმინა მათი ურჯულოება. შემდეგ კი, თუ უკეთესობისაკენ არავითარი ცვლილება არ გამოჩნდებოდა, მისი მსჯავრი მათზე დაეცემოდა.

უცდომელი სიზუსტით უსასრულო კვლავაც ანგარიშს უწევს ყველა ერს. სანამ მისი წყალობა სინანულისკენ მოწოდებებით არის შეთავაზებული, ეს ანგარიში ღიად დარჩება; მაგრამ როდესაც რიცხვები მიაღწევს იმ გარკვეულ ზომას, რომელიც ღმერთს აქვს დადგენილი, მისი რისხვის მსახურება იწყება. ანგარიში იხურება.

ღვთიური მოთმინება წყდება. მათ სასარგებლოდ წყალობის ვედრება მეტად აღარ არის.

„წინასწარმეტყველს, საუკუნეთა სიღრმეში მზირალს, ეს ჟამი თავისი ხილვის წინაშე ჰქონდა წარმოჩენილი. ამ ეპოქის ერებმა უპრეცედენტო წყალობანი მიიღეს. მათ ზეცის კურთხევათაგან რჩეული მიეცათ, მაგრამ მათ წინააღმდეგ ჩაწერილია გამრავლებული სიამაყე, ვერცხლისმოყვარეობა, კერპთაყვანისმცემლობა, ღვთისადმი ზიზღი და მდაბალი უმადურობა. ისინი სწრაფად ამთავრებენ თავიანთ ანგარიშს ღმერთთან.“

„მაგრამ ის, რაც მაძრწუნებს, არის ის ფაქტი, რომ მათ, ვისაც უდიდესი ნათელი და უპირატესობები ჰქონდათ, გაბატონებული ურჯულოებით შეიბილწნენ. მათ ირგვლივ მყოფი უსამართლოთა გავლენით მრავალნი, თვით იმათგანაც კი, ვინც ჭეშმარიტებას აღიარებს, გაცივდნენ და ბოროტების ძლიერმა დინებამ წააგდო ისინი. ჭეშმარიტი ღვთისმოსაობისა და სიწმინდის მიმართ საყოველთაოდ გამოვლენილი დაცინვა მათ, ვინც ღმერთთან მჭიდროდ არ არის შეერთებული, იქამდე მიჰყავს, რომ მის კანონთან მოკრძალებას კარგავენ. ნათელს რომ მისდევდნენ და ჭეშმარიტებას გულით ემორჩილებოდნენ, ეს წმიდა კანონი მათთვის მით უფრო ძვირფასი გამოჩნდებოდა, როცა მას ასე აბუჩად იგდებენ და განზე სწევენ. რამდენადაც უფრო აშკარა ხდება ღვთის კანონის მიმართ უპატივცემულობა, იმდენად უფრო მკაფიო ხდება გამმიჯნავი ზღვარი მის დამცველებსა და სამყაროს შორის. საღმრთო მცნებებისადმი სიყვარული ერთ ჯგუფში იმ ზომით იზრდება, რა ზომითაც მეორე ჯგუფში მათდამი ზიზღი მატულობს.“

„კრიზისი სწრაფად ახლოვდება. სწრაფად მზარდი ნიშნები ცხადყოფს, რომ ღვთის მონახულების ჟამი თითქმის დამდგარია. თუმცა იგი სასჯელის აღსრულებას ერიდება, მაინც დასჯის, და ამას მალე აღასრულებს. ისინი, ვინც ნათელში დადიან, მოახლოებული საფრთხის ნიშნებს დაინახავენ; მაგრამ მათ არ მართებთ მშვიდად, გულგრილი მოლოდინით ისხდნენ დაღუპვის მოლოდინში და თავს იმით იმშვიდებდნენ, რომ ღმერთი მონახულების დღეს თავის ხალხს შეიფარებს. სრულიადაც არა. მათ უნდა აცნობიერებდნენ, რომ მათი მოვალეობაა გულმოდგინედ იშრომონ სხვათა გადასარჩენად და მტკიცე რწმენით შეჰყურებდნენ ღმერთს შემწეობისათვის. „მართლიანი კაცის მხურვალე, ქმედითი ღოცვა ბევრს შეძლებს.“

ღვთისმოსაობის საფუარს სრულად არ დაუკარგავს თავისი ძალა. იმ დროს, როცა ეკლესიის საფრთხე და დაცემა ყველაზე დიდია, ის მცირერიცხოვანი ჯგუფი, რომელიც ნათელში დგას, ამოოხვრითა და გოდებით შეჰღალადებს იმ სისამაგლეების გამო, რომლებიც ქვეყანაში ხდება. მაგრამ განსაკუთრებით მათი ღოცვები ეკლესიისთვის აღევლინება, რადგან მისი წევრები ქვეყნიერების ჩვეულებისამებრ იქცევიან.

ამ ერთგული მცირერიცხოვანი ნაშთის გულწრფელი ღოცვები ფუჭი არ იქნება. როდესაც უფალი გამოდის როგორც შურისმგებელი, იგი ასევე მოვა როგორც მფარველი ყველა იმათთვის, რომლებმაც შეურყენელად დაიცვეს რწმენა მის

სიწმინდეში და თავიანთი თავი შეუბღალავად შეინახეს წუთისოფლისაგან. სწორედ ამ დროს აღუთქვა ღმერთმა, რომ სამართალს აღასრულებს თავის რჩეულთათვის, რომლებიც დღე და ღამე შეჰღალადებენ მას, თუმცა იგი დიდხანს ითმენს მათ მიმართ.

ბრძანება ასეთია: „გაიარე ქალაქის შუაგულში, იერუსალიმის შუაგულში, და დაასვი ნიშანი იმ კაცთა შუბლზე, რომლებიც ოხრავენ და ღალადებენ ყველა იმ სისამაგლის გამო, რაც მის შუაგულში ხდება.“ ეს ოხვრიანი და მოღალადენი სიცოცხლის სიტყვებს აუწყებდნენ; ამხელდნენ, არიგებდნენ და შეევედრებოდნენ. ზოგიერთმა, ვინც ღმერთს უპატიოჰყოფდა, მოინანია და მის წინაშე გული დაიმდაბლა. მაგრამ უფლის დიდება ისრაელს განშორდა; და თუმცა მრავალნი ჯერ კიდევ განაგრძობდნენ რელიგიის ფორმებს, მისი ძალა და თანდასწრება აღარ იყო.“ მოწმობანი, ტომი 5, 207–210.

ღვთის სამსჯავროს ის ილუსტრაცია, რომელსაც და უაიტი ამ მონაკვეთში მიუთითებს, არის ის სამსჯავრო, რომელიც იერუსალიმის ქალაქს მოეწია, და რომელიც უკანასკნელ დღეებში მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიაა. სამსჯავრო საბოლოოდ სრულდება კვირადღის კანონთან, რადგან სწორედ იქ აღიბეჭდება ღვთის ბეჭედი და მხეცის ნიშანი. ეზეკიელის მერვე თავი განსაზღვრავს ოთხ მზარდ სისამაგლეს. პირველი მუხლი ხაზს უსვამს, რომ ხილვა გასაგები უნდა იყოს მადლის ჟამის დახურვის წინ, მეექვსე წლის მეექვსე თვის მეხუთე დღის მითითებით.

ეზეკიელს არ სჭირდებოდა იმ ისტორიული საცნობარო წერტილის ჩართვა. მას შეეძლო უბრალოდ დაეწერა: „და იყო ასე: როცა მე ჩემს სახლში ვიჯექი და იუდას უხუცესნი ჩემს წინ ისხდნენ, იქვე დამეცა ჩემზე უფალი ღმერთის ხელი.“ ის ფაქტი, რომ მან „666“-ის წინა დღის შესახებ მითითება შეიტანა, წინასწარმეტყველური მითითებაა წინასწარმეტყველების შემსწავლელთათვის. მითითება მათთვის, რომელთაც გამარჯვება აქვთ მხეცის სახელის რიცხვზე და იციან „666“, არის იესო ქრისტეს გამოცხადების ნაწილი, რომელიც იბეჭდება სწორედ მადლის ჟამის დახურვის წინ. ეს მათ იციათ, რადგან ისინი ღვთის ხალხი არიან, რომელნიც, პეტრეს თანახმად, „უწინ არ იყავით ღვთის ხალხი.“

პეტრეს პირველი წერილის მეორე თავში ისინი, ვინც ახლა ღვთის ხალხია, „იგემეს, რომ უფალი კეთილია.“ ისინი არიან ისინი, ვინც წინასწარმეტყველური აზრით „შეჰამეს“ ღვთის სიტყვა, იმათგან განსხვავებით, ვინც უარი თქვა ღვთის სიტყვის შეჰამაზე. ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობს, ხოლო იოანეს მეექვსე თავში იესომ განაცხადა, რომ მის მოწაფეებს მართებდათ მისი ხორცის ჭამა და მისი სისხლის სმა. იმ თავში მოწაფეებმა, რომლებმაც უარი თქვეს მისი ხორცის ჭამასა და მისი სისხლის სმაზე, ასე მოიქცნენ სამოცდამეექვსე მუხლში.

იმ დროიდან ბევრი მისი მოწაფეთაგანი უკან გაბრუნდა და მეტად აღარ დადიოდა მასთან. იოანე 6:66.

ბრძენნი, რომელნიც უკანასკნელ დღეებში ქრისტეს ხორცს ჭამენ და მის სისხლს სვამენ, ესმით, რომ ქრისტე, როგორც პალმონი, არის საკვირველი მთვლეელი, და ცნობენ მის

ხელწერას, როცა იგი წარედგინებათ. რიცხვი „665“, ეზეკიელის მერვე თავის საწყის მუხლში, იქ არის ყოველი მსურველისათვის დასაანახად, რათა ცხადდეს, რომ იგი სულ მცირე ორ მნიშვნელოვან წინასწარმეტყველურ პუნქტს აღნიშნავს. პირველი ის არის, რომ ეს უწყება ისე უნდა იქნეს გაგებული, როგორც მოიცავს დროის პერიოდს საკვირაო კანონის წინ. მეორე ის არის, რომ რიცხვი „666“ გამოცხადების წიგნში მხოლოდ ორი მუხლიდან ერთ-ერთში გვხვდება და ამ მუხლს განსაზღვრავს მითითება, რომ „ბრძენნი“ უკანასკნელ დღეებში გაიგებდნენ.

აქ არის სიბრძნე. ვისაც გონება აქვს, დათვალოს მხეცის რიცხვი, რადგან ეს არის კაცის რიცხვი; და მისი რიცხვია ექვსასი სამოცდაექვსი. გამოცხადება 13:18.

„ბრძენნი“, რომელნიც უკანასკნელ დღეებში ცოდნის გამრავლებას გაიგებენ, როდესაც იესო ქრისტეს გამოცხადება ბეჭედახსნილი იქნება, შეიცნობენ, რომ „666“ მნიშვნელოვანი წინასწარმეტყველური სიმბოლოა, რადგან მათ ამ რიცხვზე გამარჯვება ექნებათ მოპოვებული. ამიტომ ეზეკიელი მერვე თავში წარმოგვიდგენს მზარდ აჯანყებას, რომელიც ოთხი მომატებული სისაძაგლით არის წარმოდგენილი. უკანასკნელი უგუნურებს მზის წინაშე თაყვანისმცემლებად ამხელს და ამგვარად აღნიშნავს უკანასკნელ დღეებში იერუსალიმის (ადვენტიზმის) სამსჯავროს. ეს სამსჯავრო მეოთხე თაობაში ხდება. ოთხი სისაძაგლე ლაოდიკელი ადვენტიზმის ოთხი თაობის სიმბოლოებია.

პირველი თაობა დაიწყო 1863 წელს, მოსეს წინააღმდეგ აღდგომით „შვიდგზის“ ფიცთან დაკავშირებით. ოცდახუთი წლის შემდეგ გამოვლინდა 1888 წლის აჯანყება. ოცდათერთმეტი წლის შემდეგ მოხდა 1919 წლის აჯანყება, რომელიც წარმოდგენილია W. W. Prescott-ის წიგნით, „The Doctrine of Christ“. ამის შემდეგ ოცდათვრამეტი წლის შემდეგ, 1957 წელს, ადგილი ჰქონდა იმ აჯანყებას, რომელიც წარმოდგენილია წიგნით, „Questions on Doctrine“. ახლა დავიწყებთ იმის ჩვენებას, თუ რატომ შეესაბამება ეს ოთხი გზანიშნული ეზეკიელის მერვე თავში მოცემულ ოთხ სისაძაგლეს.

1863 წელს ლაოდიკიელმა ადვენტიზმმა შემოიღო ახალი დიაგრამა, რათა შეეცვალა ის ორი დიაგრამა, რომლებიც წარმოადგენდნენ აბაკუმის მეორე თავის ბრძანების აღსრულებას: „დაწერე ხილვა და ნათლად გამოსახე დაფებზე.“ 1863 წლის დიაგრამიდან ამოღებულ იქნა „შვიდი ჟამი“ წინასწარმეტყველური ილუსტრაციიდან, როგორც ეს იყო აღნიშნული იმ ორ წმიდა დიაგრამაზე 1260-თან, 1290-თან და 1335-თან ერთად. აბაკუმში ეს ბრძანება მიუთითებდა, რომ დაფები (მრავლობითში) უნდა გამოქვეყნებულიყო ისე, რომ „მორბოდეს მისი წამკითხველი.“ 1863 წლის დიაგრამა იმდენად აცდენილი იყო მიზანს, რომ მასთან ერთად განმარტებითი ბარათის დართვა გახდა საჭირო. შეუძლებელი იყო 1863 წლის დიაგრამისთვის შეგეხედა და „გაგეცია“ დამატებითი განმარტებითი ბარათის გარეშე.

და უფალმა მიპასუხა და მითხრა: დაწერე ხილვა და ნათლად გამოსახე იგი დაფებზე, რათა მისმა მკითხველმა ირბინოს. აბაკუმი 2:2.

1863 წლის დიაგრამა იყო ყალბი, შექმნილი ჭეშმარიტის დასაფარად, სწორედ ისე, როგორც უილიამ მილერმა იხილა თავის სიზმარში. ეს ორი წმინდა დიაგრამა იყო იმ

აღთქმის სიმბოლო, რომელიც ქრისტემ დადო იმ ხალხთან, რომელმაც სწორედ მაშინ დაიკავა დედამიწის მხედის ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის მდგომარეობა. ეს ორი დიაგრამა წარმოადგენდა აღთქმითი ურთიერთობის სიმბოლოს მიღწერის და ქრისტეს შორის, რომელიც მოულოდნელად მოვიდა თავის ტაძარში 1844 წელს, და როცა იგი მოვიდა, მოვიდა როგორც აღთქმის მაცნე. ძველი ისრაელი განასახიერებს ახალ ისრაელს, და როცა ქრისტემ ძველი ისრაელი გამოიყვანა ეგვიპტის მონობიდან, ამით მან წინასახოვნად აჩვენა დრო, როცა უნდა გამოეყვანა ახალი ისრაელი პაპური მმართველობის ათას ორას სამოცი წლის მონობიდან. და უაითი მრავალგზის ადასტურებს ამ ორ ისტორიას, როგორც პარალელურ ისტორიებს.

„ჩვენზე ანათებს წარსული საუკუნეების დაგროვილი ნათელი. ისრაელის დავიწყების ჩანაწერი ჩვენი განათლებისათვის იქნა შენახული. ამ ხანაში ღმერთმა ხელი მიჰყო, რათა ყოველი ერისაგან, ტომისა და ენისაგან შეკრიბოს ხალხი თავისთვის. ადვენტურ მოძრაობაში მან იმოქმედა თავისი სამკვიდროსათვის, ისევე როგორც იმოქმედა ისრაელიანთათვის, როდესაც ეგვიპტიდან გამოჰყავდა ისინი. 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებაში მისი ხალხის რწმენა გამოიცადა, როგორც ებრაელებისა წითელ ზღვასთან.“ Testimonies, ტომი 8, 115, 116.

როდესაც უფალი აღთქმაში შევიდა ძველ ისრაელთან, მან მისცა ორი ფიცარი, რათა აღთქმის ურთიერთობა წარმოედგინა. როდესაც უფალი აღთქმაში შევიდა თანამედროვე ისრაელთან, მან მისცა ორი ფიცარი, რათა აღთქმის ურთიერთობა წარმოედგინა. ათი მცნების ორი ფიცარი ჰაბაკუკის ორ ფიცარს განასახიერებს. მან მათ ეს ორი ფიცარი წითელი ზღვის გადალახვიდან მალევე მისცა, რასაც და უაიტი 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებასთან აიგივებს. 1844 წლის შემდეგაც მალევე, წინასწარმეტყველური ისტორიის თვალსაზრისით, უფალმა მეორე ფიცარი წარმოშვა. ძველი ისრაელი ღმერთის რჯულის მცველად იქნა დადგენილი, ხოლო თანამედროვე ისრაელი — არა მხოლოდ ღმერთის რჯულის, არამედ იმ დიდი წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებებისაც.

„ღმერთმა ამ დღეებში თავისი ეკლესია მოიხმო, როგორც უწინ მოიხმო ძველი ისრაელი, რათა იდგეს ქვეყნად ნათლად. ჭეშმარიტების ძლევა მოსილი მახვილით — პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებებით — მან განაშორა ისინი ეკლესიებსა და წუთისოფელს, რათა თავისთან წმიდა სიახლოვეში მოეყვანა. მან ისინი თავისი რჯულის მცველებად დაადგინა და ამ ჟამისათვის წინასწარმეტყველების დიდ ჭეშმარიტებანი მიაწოდო. როგორც ძველ ისრაელს მინდობილი წმიდა გამოცხადებანი, ესენიც წმიდა ნდობას შეადგენს, რომელიც ქვეყნიერებას უნდა ეუწყოს.“ Testimonies, ტომი 5, 455.

პირველი ორი მცნება ცხადყოფს ღმერთის სიძულვილს კერპთაყვანისმცემლობის მიმართ, და ამ პირველ ორ მცნებაში იგი მიუთითებს, რომ სასჯელი სრულდება მესამე და მეოთხე თაობებამდე, რადგან აცხადებს, რომ იგი შურისმგებელი ღმერთია.

„რჯული ამ დროს მხოლოდ ებრაელთა სასარგებლოდ არ გამოცხადებულა. ღმერთმა პატივი მიაგო მათ იმით, რომ თავისი რჯულის მცველებად და დამცველებად დააყენა, მაგრამ იგი წმინდა მინდობად მთელი მსოფლიოსათვის

უნდა შენახულიყო. დეკალოგის მცნებები მთელი კაცობრიობისათვის არის მისადაგებული, და ისინი ყოველთა სასწავლებლად და სამართავად იქნა მოცემული. ათი მცნება — მოკლე, ყოვლისმომცველი და ძალმოსილი — მოიცავს ადამიანის მოვალეობას ღმერთის მიმართ და თავისი მოყვასის მიმართ; და ყოველივე დაფუძნებულია სიყვარულის დიდ ფუნდამენტურ პრინციპზე. „გიყვარდეს უფალი ღმერთი შენი ყოვლითა გულითა შენითა, და ყოვლითა სულითა შენითა, და ყოვლითა ძალითა შენითა, და ყოვლითა გონებითა შენითა; და მოყვასი შენი, ვითარცა თავი შენი.“ ლუკა 10:27. იხილეთ აგრეთვე მეორე რჯული 6:4, 5; ლევიანნი 19:18. ათ მცნებაში ეს პრინციპები დაწვრილებით არის გადმოცემული და ადამიანის მდგომარეობასა და გარემოებებს არის მისადაგებული.

„არ გყავდეს ჩემ გარდა სხვა ღმერთები.“

„იეჰოვა, მარადიული, თვითარსებული, უშობელი, თავად ყოვლის წყარო და მხსნელი, მხოლოდ იგი არის უზენაესი მოწიწებისა და თაყვანისცემის ღირსი. ადამიანს ეკრძალება, რომ რაიმე სხვა საგანს მის გრძნობებსა თუ მსახურებაში პირველი ადგილი დაუთმოს. რასაც კი ვუფრთხილდებით და რაც ღმერთისადმი ჩვენს სიყვარულს ამცირებს ან მისადმი ჯეროვანი მსახურების აღსრულებას უშლის ხელს, იმასვე ვაქცევთ ღმერთად.“

„არ გაიკეთო შენთვის კერპი, არც რაიმე მსგავსება იმისა, რაც არის მაღლა ცაში, ან რაც არის დაბლა მიწაზე, ან რაც არის წყალში მიწის ქვეშ; არ თაყვანი სცე მათ და არ ემსახურო მათ.“

„მეორე მცნება კრძალავს ჭეშმარიტი ღმერთის თაყვანისცემას გამოსახულებებითა და მსგავსებებით. მრავალი წარმართული ერი ამტკიცებდა, რომ მათი კერპები მხოლოდ სახეები ან სიმბოლოები იყო, რომელთა მეშვეობითაც ღვთაებას ეთაყვანებოდნენ, მაგრამ ღმერთმა გამოაცხადა, რომ ასეთი თაყვანისცემა ცოდვაა. მარადიულის წარმოდგენის მცდელობა მატერიალური საგნებით დაამდაბლებდა ადამიანის წარმოდგენას ღმერთზე. იეჰოვას უსასრულო სრულყოფილებას განრიდებული გონება უფრო ქმნილებისკენ მიიზიდებოდა, ვიდრე შემოქმედისკენ. და როგორც ღმერთზე მისი წარმოდგენები დაიკლებდა, ასევე დაკნინდებოდა ადამიანიც.“

„მე, უფალი, შენი ღმერთი, შურისმგებელი ღმერთი ვარ“. ღმერთის მჭიდრო და წმიდა ურთიერთობა თავის ხალხთან ქორწინების სახით არის წარმოდგენილი. რადგან კერპთაყვანისმცემლობა სულიერი მრუშობაა, მის მიმართ ღვთის გულისწყრომა მართებულად იწოდება შურად“. პატრიარქები და წინასწარმეტყველები, 305, 306.

ღვთის მოშურნეობა განსაკუთრებით ვლინდება კერპთაყვანისმცემლობის წინააღმდეგ, და ის, რომ ეზეკიელის მერვე თავში პირველი სისაძაგლე არის „მოშურნეობის ხატი“, შემთხვევითი არ არის.

და იყო მეექვსე წელს, მეექვსე თვეში, თვის მეხუთე დღეს, როცა ჩემს სახლში ვიჯექი და იუდას უხუცესნი ჩემს წინ ისხდნენ, იქ უფალი ღმერთის ხელი დამეცა

მე. მაშინ ვიხილე, და აჰა, სახე, თითქოს ცეცხლის მსგავსი: მისი წელიდან ქვემოთ — ცეცხლი; და მისი წელიდან ზემოთ — თითქოს ბრწყინვალეების სახე, ქარვის ფერის მსგავსი. და გამოიწოდა ხელის მსგავსი რამ და წამავლო ჩემი თავის თმის კულუღით; და სულმა აღმამალა მიწასა და ცას შორის და მომიყვანა ღვთის ხილვებში იერუსალიმში, შიდა კარიბჭის შესასვლელთან, რომელიც ჩრდილოეთისკენ იყურება, სადაც იდგა შურიანობის ქანდაკების ტახტი, რომელიც შურს აღძრავს. და, აჰა, იქ იყო ისრაელის ღმერთის დიდება, იმ ხილვისამებრ, რომელიც ველზე ვიხილე. და მითხრა მან: ძეო კაცისა, ახლა აღაპყარ თვალნი შენნი ჩრდილოეთის გზისკენ. და აღვაპყარ ჩემი თვალნი ჩრდილოეთის გზისკენ, და აჰა, საკურთხევლის კარიბჭესთან, ჩრდილოეთის მხარეს, შესასვლელში იდგა ეს შურიანობის ქანდაკება. ეზეკიელი 8:1-5.

ექვანიობის ხატი არის პირველი იმ ოთხ მზარდ სისამაგლეთაგან, რომლებიც ეზეკიელს ეჩვენა. ექვანიობის ხატი წარმოადგენს ადვენტიზმში მზარდი ამბოხების ოთხი თაობიდან პირველის დასაწყისს. პირველი თაობა დაიწყო 1863 წელს.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში.

„ყოველი ძველი წინასწარმეტყველი უფრო ნაკლებად ლაპარაკობდა თავისი დროისათვის, ვიდრე ჩვენი დროისათვის, ისე რომ მათი წინასწარმეტყველება ძალაშია ჩვენთვის. „ეს ყოველივე მათ შეემთხვათ სამაგალითოდ; ხოლო დაიწერა ჩვენს დასარიგებლად, რომელთაც საუკუნეთა აღსასრული მოგვიწია.“ 1 კორინთელთა 10:11. „არა თავიანთთვის, არამედ ჩვენთვის ემსახურებოდნენ იმით, რაც ახლა გახარებულ იქნა თქვენთვის მათ მიერ, რომელთაც გიქადაგეს სახარება ზეციდან მოვლინებული სულიწმიდით; იმ საგნებს ანგელოზებიც ნატრობენ ჩახედვას.“ 1 პეტრე 1:12....

„ბიბლიამ თავისი საუნჯენი შეკრიბა და ერთად შეკრა ამ უკანასკნელი თაობისთვის. ძველი აღთქმის ისტორიის ყველა დიდი მოვლენა და საზეიმო ქმედება უკანასკნელ დღეებში ეკლესიაში განმეორებულა და კვლავაც მეორდება.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.